

fűgefa

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

„Bizony, mondom neked: még ma velem leszel a paradicsomban!” (Lk 23, 43)

Irgalmasság és igazság.

Mind az irgalmasság, mind az igazságosság olyan erény, amely csak a közösségben élő ember számára jelent gondot. Társadalom pedig csak ott van, ahol rend is van, különben csupán tömegről beszélhetünk.

Az az állam, amelyben nincsen rend, igazságosság, szankcionálás, Szent Ágoston szavával élve: rablóbanda. Maga Jézus is azt mondja a poroszlonak: „Ha rosszul szoltam, bizonyítsd be, ha nem, miért ütsz engem?” Szent Pál fellegbe az császárhoz mint római polgár, akit nem lehet csak úgy egyszerűen meghurcolni. Az igazságosság alapját az Ószövetségben a tízparancsolat vetette meg, de már az ennél korábbi, „szemet szemért, fogat fogért” elv is egy fejlődési fokozat volt, hiszen az aránytalanul nagy bosszú ellen lépett fel.

Az irgalmasságnak is felfedezhető a csírája az Ószövetségben, méghozzá Ozeás próféta könyvében, amelyben Isten úgy viszonyul az emberhez, mint az anya a gyermekéhez. Az Újszövetségben a hegyi beszédben Jézus pedig egyenesen úgy fogalmaz, hogy a Mennyei Atya felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt. Jézus tanításában nem akarta az Ószövetséget, így annak igazságra épülő jogrendjét sem megsemmisíteni, hanem be akarta teljesíteni. Ezt pedig éppen az irgalmasság meghirdetésével tette meg, például mikor az irgalmasság testi cselekedeteit felsorolja, vagy amikor a hegyi beszédben a boldogságmondások egyikeként elmondja: „Boldogok az irgalmasok, ők majd irgalmat nyernek.”

A biblikusok szerint e boldogságmondások rejtett alanya maga Jézus, aki nem tanított olyat, amit ő maga is meg ne tett volna. Bár mi Ludas Matyiként háromszor visszavernénk a rajtunk esett sérelmeket, Jézus tanítása szerint hetvenszer hétszer meg kell bocsátanunk. Ha azt akarjuk, hogy nekünk megbocsásson az Isten, nekünk is meg kell bocsátanunk, ahogy a Miatyánkban is imádkozzuk. Az Isten irgalma és igazságossága a legnagyobb mélységben és magasságban, a keresztnen mutatkozott meg.

A két erény legtökéletesebb közös emberi megvalósulását Szent Márton nevezetes tetében fedezhetjük fel. A fiatal katona irgalmas cselekedete, hogy köpenye felét a didergő koldusnak adta, igazságos is volt egyben, hiszen ruhájának azt a részét, amely a hadsereg tulajdona volt, megőrizte. Az igazságosság talaján kell állnunk, de keresnünk kell mindazt, ami az irgalom irányába vezet.

A boldogságmondások közül egyedül az irgalmasságra vonatkozó az, amelynek ugyanaz a jutalma, mint a feladata. Az igazság szempontjából sosem leszünk méltók Isten irgalmára, de ha irgalmasak vagyunk másokkal, akkor biztosan remélhetjük az ő irgalmát.

Marci pap

4.
oldal

Marana tha

5.
oldal

A tolerancia világnapja
(November 16)

11.
oldal

Mi így éljük meg

Liturgikus útmutató

november
1
KEDD

MINDENSZENTEK (főünnep)

Jel 7,2-4.9-14; Zs 23; 1Jn 3,1-3; Mt 5,1-12a
Ott állnak a trón és a Bárány
színe előtt fehér ruhába öltözve

november
2
SZERDA

HALOTTAK NAPJA / (Szent Tóbiás vértanú)

Jób 19,1.23-27a vagy Róm 5,5-11 Zs 26 Jn
Ha ez a bőröm lefoszlik is,
testemben látom meg az Istent

november
3
CSÜTÖRTÖK

(Porres Szent Márton, Szent Hubertusz,
Szent Szilvia) / Fil 3,3-8a; Zs 104,2-7;
Lk 15,1-10 / Amit egykor előnyömnnek tekintem,
azt Krisztusért akadálynak tartom

november
4
PÉNTEK

BORROMEO SZENT KÁROLY

Fil 3,17 - 4,1; Zs 121; Lk 16,1-8
Várjuk az Údvözítőt, Krisztust,
aki átalakítja gyarló testünket

november
5
SZOMBAT

SZENT IMRE (ünnep)

Bölcs 4,7-17; Zs 118,1-16; Lk 12,35-40
Elragadta az Úr, hogy a gonoszság
meg ne rontsa elméjét

november
6
VASÁRNAP

ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP

(Szent Lénárd) / 2Mak 7,1-2.9-14; Zs 16;
2Tessz 2,15 - 3,5; Lk 20,27-38 / A mindenség
királya föltámaszt minket az örök életre

november
7
HÉTFŐ

(Szent Willibrord, Szent Engelbert)
Tit 1,1-9; Zs 23; Lk 17,1-6
Isten megbízottjának
feddhetetlennek kell lennie

november
8
KEDD

(Szent Kolos, Szent Godfréd)
Tit 2,1-8.11-14; Zs 36; Lk 17,7-10
Várjuk Jézus Krisztusnak
dicsőséges eljövételét

november
9
SZERDA

A LATERÁNI BAZILIKA FELSZENTELÉSE

(ünnep) / Ez 47,1-2.8-9.12 v. 1Kor 3,9c-11 16-17
Zs 45 Jn 2, 13-22 Zs 45 Jn 2,13-22 / Víz fakad a
templom küszöbe alól: élni fog benne minden

november
10
CSÜTÖRTÖK

NAGY SZENT LEÓ PÁPA

(Avellinói Szent András) / Filem 7-20; Zs 145;
Lk 17,20-25 / Fogadd el, nem mint rabszolgát,
hanem mint szeretett testvér

november
11
PÉNTEK

SZENT MÁRTON

2Jn 4-9; Zs 118,1-18; Lk 17,26-37
Abban, aki kitart a tanításban,
él az Atya is és a Fiú is

november
12
SZOMBAT

SZENT JOZAFÁT / (Studita Szent Teodor,
Szent Anasztáz-Asztrik) / 3Jn 5-8; Zs 111;
Lk 18,1-8 / Fogadjuk be a testvéreket,
hogy munkatársai legyünk az igazságnak

november
13
VASÁRNAP

ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP / (Magyar szentek és
boldogok) / Mal 3,19-20a; Zs 97;
2 Tessz 3,7-12; Lk 21,5-19 / Eljön az a nap,
amely olyan lesz, mint az izzó kemence

november
14
HÉTFŐ

(Szent Hypatiusz-Huba)
Jel 1,1-4; 2,1-5a; Zs 1; Lk 18,35-43
Az a kifogásom ellened,
hogy elhagytad az első szeretetedet

november
15
KEDD

(Nagy Szent Albert, Szent Lipót)
Jel 3,1-6.14-22; Zs 14; Lk 19,1-10
Aki meghallja szavamat, és
kinyitja az ajtót, azzal étkezem

november
16
SZERDA

(Skóciai Szent Margit, Szent Otmár)
Jel 4,1-11; Zs 150; Lk 19,11-28
Szent az Úr, aki volt és
aki van és aki eljövendő!

november
17
CSÜTÖRTÖK

(Nagy Szent Gertrúd, Szent Ányos,
Tours-i Szent Gergely, Szent Hilda) / Jel 5,1-10;
Zs 149; Lk 19,41-44 / Megöltek, Uram,
de véreddel népet váltottál meg Istennek

november
18
PÉNTEK

(Szent Péter és Szent Pál bazilikák felszentelése,
Szent Noé) / Jel 10,8-11; Zs 118,14-131;
Lk 19,45-48 / Vedd át a kibontott
könyvtekerest az angyal kezéből

november
19
SZOMBAT

ÁRPÁDHÁZI SZENT ERZSÉBET (ünnep)

(Szent Abdiás, Szent Geláz) / Péld 31,10-13.19-
20.30-31 v. 1Jn 3,14-18 Zs 33 Lk 6,27-38
Az istenfélő asszony dicséretet érdemel:
tettei dicsérik őt

november
20
VASÁRNAP

KRISZTUS KIRÁLY (főünnep)

(Szent Mechtild, Szent Ödön-Edward,
Valois Szent Félix)
2Sám 5,1-3; Zs 121; Kol 1,12-20; Lk 23,35-43
Fölkenték Dávidot Izrael királyává

november
21
HÉTFŐ

SZŰZ MÁRIA BEMUTATÁSA

Jel 14,1-3.4b-5; Zs 23; Lk 21,1-4
Ők a Bárány nyomában járnak, bárhová megy

november
22
KEDD

SZENT CECILIA

Jel 14,14-19; Zs 95; Lk 21,5-11
Itt az aratás ideje, már érett a vetés a földön

november
23
SZERDA

(Római Szent Kelemen, Szent Kolumbán)
Jel 15,1-4; Zs 97; Lk 21,12-19
Műveid csodálatosan nagyok,
Uram, mindenható Isten!

november

24
CSÜTÖRTÖK**DUNG-LAC SZENT ANDRÁS ÉS VIETNAMEI VÉRTANÚTÁRSAI** / (Szent Krizogonosz, Szent Flóra) / Jel 18,1-2,21-23; 19,1-3,9a; Zs 99; Lk 21,20-28 / Boldogok a Bárány menyegzős lakomájára hivatalosak!

november

25
PÉNTEK(Alexandriai Szent Katalin)
Jel 20,1-4,11 - 21,2; Zs 83; Lk 21,29-33
Új eget és új földet láttam!

november

26
SZOMBAT(Szent Szilveszter apát, Szent Konrád)
Jel 22,1-7; Zs 94; Lk 21,34-36
Nem szorulnak lámpafényre,
mert az Úristen ragyog rájuk

november

27
VASÁRNAP**ADVENT 1. VASÁRNAPJA (A)**
(Szent Virgil) / Iz 2,1-5; Zs 121; Róm 13,11-14;
Mt 24,37-44 / Eljön a sok nép, és ezt mondják:
menjünk föl az Úr hegyére

november

28
HÉTFŐ(Marchiai Szent Jakab)
Iz 4,2-6; Zs 121; Mt 8,5-11
Eljön az Úr, és megpihen
Sion hegyének egész vidéke fölött

november

29
KEDDIz 11,1-10; Zs 71; Lk 10,21-24
Az Úr Lelke nyugszik rajta

november

30
SZERDA**SZENT ANDRÁS APOSTOL** (ünnep)
Róm 10,9-18; Zs 18A; Mt 4,18-22
A hit hallásból ered,
a hallás pedig Krisztus igéjéből

Magyar és Magyarországhoz köthető szentek

Szent Márk, István és Menyhért kassai vértanúk

A kassai vértanúk Körösi Márk, Grodziecki Menyhért és Pongrácz István közös elnevezése.

Márk a horvátországi Krizevacban született, feltehetően 1588-ban. Középiskolai tanulmányait Grazban végezte, ugyanott bölcsészetet is hallgatott, majd Rómába került, a zágrábi egyházmegye papnövendékeként. 1618-ban esztergomi kanonok, komáromi főesperes, a káptalan széplaki birtokának uradalmi igazgatója. Bethlen Gábor fejedelem elől Kassára menekült.

Menyhért a sziléziai Czeszynben született, valószínűleg 1584-ben. A gimnáziumot Bécsben végezte, 1603-ban Brünnben (ma Brno) belépett a jezsuita rendbe. Teológiai tanulmányait Prágában végezte, majd 1618-ban beosztották tábori lelkésznek a kassai helyőrség német és különféle szláv anyanyelvű katonái mellé.

István 1582-ben született Alvincen (Erdély), tanulmányait a kolozsvári jezsuita kollégiumban végezte, 1602-ben pedig belépett a brnói jezsuita rendbe. Őt is 1618-ban küldték Kassára

a helyőrség magyar katonái és a csekély számú katolikus egyházközség lelkipásztoraként.

Bethlen Gábor erdélyi fejedelem vezérének, Rákóczi Györgynek emberei 1619. szeptember 3-án Kassa falai alá érkeztek. Dóczy András császári főkapitány kilátástalannak látta a harcot, ezért a város átadásáról szóló szerződésben kikötötte, hogy senkinek, sem a katolikus híveknek, sem a papoknak nem esik bántódása. Szeptember 5-én bevonultak a hajdúk a városba és azonnal felrúgták a megállapodást, Dóczyt bilincsbe verték és Erdélybe hurcolták,

a papokat pedig kétnapi éheztetés után megpróbálták hittagadásra bírni.

A sikertelen kísérlet után 7-én ismét rájuk törtek, válogatott kínzások után Márkot és Menyhértet lefejezték. Istvánt halottnak hitték, ezért a két vértanú testével együtt bedobták egy szennygödörbe.

Eperjessy István sekrestyés, István atya nyőszörgésére lett figyelmes, de mivel nem merte elhagyni a házat, több órás kínlődás után István is meghalt.

Boldoggá avatásukat már 1628-ban elindította Pázmány Péter bíboros, de csak 1905. január 15-én engedélyezte nyilvános tiszteletüket Szent X. Pius pápa.

Szent II. János Pál pápa, 1995. júliusában avatta őket szentté.

 archiv.katolikus.hu/szentek/0907.html

Boros Bogárka

Marana tha

Jézus így biztatja tanítványait: „Legyen derekatok felővezve és lámpásotok meggyújtva! Legyetek olyanok, mint azok, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki!” (Lk 12,35–36). Ebben a Jézus feltámadását követő időben, amikor folyamatosan derűs és aggasztó időszakok váltják egymást, a keresztények sosem kényelmesednek el.

Az evangélium azt ajánlja, hogy olyanok legyünk, mint azok a szolgák, akik nem fekszenek le, amíg uruk vissza nem érkezik.

Ennek a világnak szüksége van a felelősségünkre, mi pedig azt egészen és szeretettel felvállaljuk. Jézus azt akarja, hogy dolgozunk legyenek, hogy sosem hagyjunk alább az örökösben, és így minden, Isten adta új napot hálával és ámulattal fogadjunk. Minden reggel egy üres lap, amelyet a keresztény elkezd teleírni jó tetteivel.

Jézus megváltó műve már üdvösséget szerzett nekünk, de most még várjuk az ő királyi uralmának teljes megnyilvánulását: amikor végre Isten lesz minden mindenkiben (vö. 1Kor 15,28).

A keresztények hitében semmi sem biztosabb ennél a „találkozónál”, ennél az Úrral való találkozásnál, amikor ő eljön. És amikor elérkezik az a nap, mi, keresztények olyanok akarunk lenni, mint a szolgák, akik felővezett

derékkel és meggyújtott lámpással töltötték az éjszakát: készen kell állnunk az érkező üdvösségre, készen kell állnunk a találkozásra!

Gondolatok már arra, milyen lesz, amikor találkozunk majd Jézussal, amikor eljön? Egy hatalmas ölelés lesz, hatalmas, nagy öröm! Úgy kell élnünk, hogy várjuk ezt a találkozást! Életünk minden napján ismételjük meg a fohászt, amelyet az első tanítványok a maguk arám nyelvén a Marana tha szavakkal fejeztek ki, és amelyet ott találunk a Biblia utolsó versében: „Jöjj el, Úr Jézus!” (Jel 22,20)!

Ez minden keresztény egzisztencia refrénje: világunkban semmi másra nincs szükségünk, csak Krisztus simogatására. Micsoda kegyelem, ha az imában, életünk nehéz napjaiban meghalljuk az ő hangját, ő ugyanis válaszol nekünk és biztosít minket: „Igen, hamarosan eljövök!” (Jel 22,20).

Ferenc pápa

Házasságkötés

Szeretettel köszöntjük egyházközségünk új családait:

Miska Orsolya és Varga Ferenc

A tolerancia világnapja (November 16)

A tolerancia nemzetközi napja egy nemzetközileg megtartott ünnepnap. Az Egyesült Nemzetek Nevelésügyi, Tudományos és Kulturális Szervezete (röviden UNESCO) kezdeményezésére ünneplik 1996 óta minden évben. Az ünnepnapja november 16-án van. A legfontosabb cél a figyelem felhívása azokra a manapság eléggé uralkodó ténytípusokra, amelyek az intolerancia okozzák a társadalomban.

Ebből az eseményből kiindulva az 1996. december 12-i 51/95-ös számú határozatának értelmében az ENSZ Közgyűlése hivatalosan is felszólította a szervezet tagállamait, hogy minden év november 16-án ünnepeljék meg a tolerancia nemzetközi napját. A határozattal a közgyűlés egyben arra is felkérte a tagállamokat, hogy az oktatási intézmények és a szélesebb nyilvánosság számára egyaránt tartsanak tevékenységeket ezen a napon.

A tolerancia nemzetközi napja

Ez a nap arra alkalom, hogy a toleranciára felhívjuk a figyelmet, az élet minden területén. A tolerancia eszményképének megrendíthetetlen alapja a másik ember tisztelete! Egy olyan humánus gondolkodásmódot feltételez, ahol nem sztereotípiák, eszmék, viselkedés típusok, hanem a teljes elfogadás a jellemző. A társadalmi dogmák, a történelem sodrásából fakadó emberi viselkedések által belénk nevelődött az a mélyről fakadó butaság, hogy nem vagyunk egyformák. Hát persze hogy nem! Ha végig gondolja valaki, milyen is lenne egy homogén társadalmi rend, valószínűleg gyorsabban haladnánk az elkerülhetetlen káosz felé, mint a jelenben. A tolerancia a kölcsönös megértés, egymás elfogadása. Valójában egy olyan életszemlélet, ami a fejlődést teszi lehetővé. Az emberiiség kultúrájának, változatosságának, egyediségének a táptalaja, mely előremutató. A tolerancia által képesek lehetünk az emberi faj felemelkedésére, vallási, gondolkodásbeli különbségek áthidalására. Az igazi tolerancia nem az eszméknek való behódolásról, hanem a nyitottságról, a vélemények ütköztetéséről, egymás életének megbecsüléséről szól.

A tényleges és elfogadó tolerancia nem könnyű senki számára, hiszen saját világnézete, eszméi ütköznek másokéval, de igyekeznünk kell önmagunkon átlépve elfogadóbbá válni.

Lépésről lépésre

A tolerancia első foka az empatikus hozzáállás. Merjünk tovább látni annál, amit az első megérzésünk ad. „Bár itt hozzá kell tenni az első megérzés sok esetben megsúgja nekünk a valót”. A toleráns viselkedésre való nevelés az egyik alapkö, ezért roppant fontos már a szülőknek is ebbe az irányba terelni gyermekeiket. A következő mérvadó lépcső, mikor közösségekbe kerülünk, így az oktatási rendszerben is komoly erőfeszítéseket kell tenni ebbe az irányba. Nyilvánvalóan a látott, hallott viselkedésminták és a társadalmi rendszerek, manapság pedig a mérhetetlen mennyiségben ránk zúduló információáradat befolyásolja egyéni fejlődésünket. Ettől függetlenül a toleráns viselkedésre való törekvés és ennek közvetítése, nagyban alakíthatja az egymás iránti elfogadást. Tapintattal lenni, annyit tesz mint toleránsan viselkedni.

[bcoolmagazin.hu/
tolerancia-vilagnap-legalabb-ma-legyunk-azok/](http://bcoolmagazin.hu/tolerancia-vilagnap-legalabb-ma-legyunk-azok/)

Léstyán László

A szeretetre vágyó süni

Egyszer volt, hol nem volt, kerek erdő közepén élt egyszer egy sündisznó. Nagyon mogorva sündisznó volt, legalábbis ezt tartották róla. Mindenkiel csak morgott, mindenel elégedetlen volt, és még ha jó szándékkal közeledtek hozzá, akkor is tüskés gombóccá gömbölyödött, csak úgy meredeztek kifelé a tüskéi. Nem is közeledett hát hozzá senki jó szándékkal sündisznó-emlékezet óta.

Az erdő állatai már nem is tudták, honnan olyan biztosak benne, hogy a sündisznóhoz nem érdemes jó szándékkal közeledni. Egyszerűen csak biztosak voltak benne. Egymás között csak morogtak rá, és ha néha mégis szóba elegyedtek vele, legfeljebb csak az időjárásról folyt a kurta társalgás.

Azt viszont soha senkinek nem jutott eszébe megkérdezni tőle, fáj-e a szíve. Pedig bizony nagyon fáj a szíve. Világ életében arra vágyott, hogy megszimogassák. De a szúrós tüskéktől senki sem fért hozzá. Valaha régen akadtak néhányan, akik megpróbálták, de ahogy tüskéivel megbökte őket, mind megharagudtak. Azóta senki sem próbálkozott. Így éldegélt a sündisznó napról napra és évről évre, míg egyszer éppen az erdei ösvény egyik szélétől igyekezett a másik felé, amikor vidáman ugrándozó lépteket hallott, egy kislány közeledett, aki szinte repült lefelé a lejtőn, s közben egy víg dalocskát énekelt. Amint a sündisznó észrevette a kislányt, abban a szempillantásban összegömbölyödött, amint ez már szokása volt. A kislány csak ekkor figyelt fel a tüskés gombócra. „Süni!” - kiáltott fel nagy örömmel, és leguggolt a sündisznó mellé. A sündisznó szerette volna szemügyre venni a kislányt, de az orrát sem merthe kidugni.

„Kedves Süni, bújj elő a kedvemért kérlete a kislány, szeretnélek megszimogatni!”

A sündisznó szíve megdobbant a tüskék alatt. Ilyesmit már olyan régen mondtak neki, hogy talán nem is mondtak sohasem.

Már majdnem kidugta a fejét tüskés páncélja alól, de valami mégis visszatartotta. A kislány tovább kérlelte.

„Kedves Süni, kérlek csak az orrocskádat, hadd érintsem meg.”

A süninnek könny szökött a szemébe. Szerencsére nem láthatta senki biztonságos rejtekében. Valami kedveset akart válaszolni a kislánynak, már a nyelvén is volt, aztán mégis más lett belőle. „Hagyj békén. Engem nem lehet megszimogatni.” - morogta, és abban a pillanatban meg is bánta, de nem volt ereje bocsánatot kérni.

A kislány elszomorodott.

„Ne haragudj rám, én csak jót akartam.”

”Persze, persze, hm...” - mormogta a sündisznó, mert nem tudta, mit is mondjon.

”Hát, akkor Isten veled, kedves Süni. Talán majd máskor.” - és a kislány továbbindult, egy kicsit lassabban, mint ahogyan jött, de az erdő szépsége hamarosan visszaszerezte jókedvét. A sündisznó a távolból még hallotta dudorászását. Szeretett volna utána kiáltani - „Gyere vissza!” De egy hang sem jött ki a torkán. Teltek-múltak a napok, és mindegyre ez járt az eszébe, talán majd máskor. Magának sem merthe bevallani, de a szíve mélyén egyre csak arra várt, hogy a kislány egyszer majd visszatér.

S a kislány hamarosan visszatért. Most már messziről észrevette a sünit. Halkan és óvatosan közeledett, nehogy megijessze. A süni is észrevette a kislányt. A biztonság kedvéért most is összegömbölyödött, de előzőleg még titkon alaposan szemügyre vette a várva várt jövevényt. Csak úgy vert a szíve a tüskerengéte alatt. A kislány halkan és finoman ereszkedett le mellé.

„Itt vagyok.” - suttogetta.

A süni borzasztóan izgult, hogy megint elrontja az egészsét.

„Hát, Isten hozott.” - mondta akadozva, és

nagyon megkönnyebbült, hogy sikerült kimondania.

„Most megengeded, hogy megsimogassalak?” A sündisznó összeszedte minden bátorságát, és félénken kidugta az orrát. A kislány feléje nyúlt, hogy megsimogassa, de amint a keze odaért volna, a sündisznó összerezzen, visszahúzza az orrát, és meredező tuskái a kislány ujjába szaladtak. Még a vér is kiserkent belőle. A kislány feljajdult, ujját a szájába kapta, és sírva fakadt.

Látod, mondtam én, előre megmondtam.” - morgott a sün - „Jobb lett volna, ha sohase szólsz hozzám. Menj innét, hagyj magamra!” „Hálátlan vagy és igazságtalan! És utálatos!” - sírt a kislány, és elrohant.

A sündisznó most már kétségbeesetten kiabált utána, „Várr! Gyere vissza! Én nem akartam! Nem így akartam. Én világeletemben arra vágytam, hogy megsimogassanak! Soha senki nem simogatott meg! Te voltál az egyetlen, aki...”

Már nem tudta folytatni. Hangja zokogásba fulladt. Csak úgy rázkódtak a tuskái.

A kislány még mindent hallott. Mégsem fordult vissza. Szaladt, csak szaladt, amíg egy patakhoz érkezett. Tovább már nem bírta a lába. Leült egy kőre a parton, és hatalmas könyncseppeket hullatott a patak vizébe. A patak meg csak halkán locsogott, és magával vitte a könnycseppeket. Így ült ott egy darabig. A patak olyan halkán locsogott, hogy egyszer csak a szívében is csend lett. És akkor fülébe csengtek a sündisznó szavai, amelyeket már nem akart meghallgatni.

„Soha senki nem simogatott meg!”

Milyen türelmetlen voltam, és milyen értetlen gondolta. Megbuktam szeretetből. És újra könnyek gördültek végig az arcán. De ezek már nem a sértettség, hanem a megbánás tisztító könnyei voltak.

„Te voltál az egyetlen, aki. Az egyetlen!” Egy pillanatig még erőt gyűjtött, aztán

letörölte könnyeit, és szaladt árkon-bokron át, vissza a sündisznóhoz, s ahogy rátalált, nem törődve a tuskékkal, úgy, amint volt, fölkapta és magához ölelte.

A sün meglepetésében még összegömbölyödni is elfelejtett, becsületből még kapálózott egy kicsit, és mondott valami olyasmit, hogy eressz el, vigyázz, meg foglak szúrni, de közben boldogan simul a kislányhoz, még a szíve dobogását is érezte.

„Én így szeretlek téged, a tuskéiddal együtt! És a barátod akarok lenni.” - mondta a kislány, az örömtől elcsukló hangon. És csodák csodája, a tuskék nem szúrtak többé! Puhák és bársonyosak lettek, mint a selymes zöld pázsit. Mindnyájan félreismertünk mondta a kislány. Te kedves vagy és melegszívű, jó és szeretetreméltó.

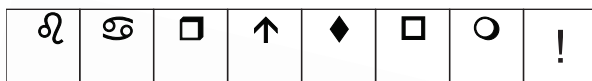
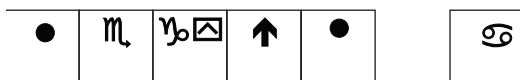
A sün nem is tudta, hová legyen a boldogságtól. Világeletemben arra vágyott, hogy megsimogassák, de azt legtitkosabb álmaiban sem merte remélni, hogy egyszer lesz valaki, aki magához öleli. A sün és a kislány attól fogva barátok lettek. Az erdő állatai pedig mind ámultak a sündisznó átváltozásán.

velunkazisten.hu/hu/
small_story/a_szeretetre_vagyo_suni?fbclid=IwAR-
1ZuNkQl-lp68gHZ5o09fdUKb-6VwDR0QtzNTRtu0Z-
NQT1MS5GdyqGVgX8

A barátság az egyik emberi kapcsolat, mely emberek között alakul ki több örömteli találkozás, beszélgetés által. Jellemzi a kölcsönös elfogadás, rokonszenv, szeretet, bizalom, szövetség, együttérző képesség, nyitottság, törődés, legfontosabb dolog megkeresni azokat az embereket, akihez lelkiileg közel érezzük magunkat. Az alábbi rejtvényben egy meghívást címeztünk nektek, jó szórakozást kívánunk a betűk keresgéléséhez!

☪	↑	♂	♂	♂♦	♂	♂	↑	♂	♂	♂	♂	♂
A	Á	B	C	CS	D	E	É	F	G	GY	H	I
↙	♂	♂	●	●	○	■	■	□	↔	↗	♂	□
Í	J	K	L	LY	M	N	NY	O	Ó	Ö	Ő	P
□	♦	♦	♦	♦	♂	□	✓	×	♦	♂	♂♦	
R	S	SZ	T	TY	U	Ú	Ü	Ű	V	Z	ZS	

Varázsold elő az egyik meseszereplőt, húzogasd össze a számokat növekvő sorrendbe!

Beran Ferenc: Az Egyház társadalmi tanításának üzenete V.rész

Etikai igazságok és elvek a társadalom szolgálatában Elkötelezettség a szegények ügye mellett

Az Egyház társadalmi tanításának talán legfontosabb etikai üzenete a szegények ügyének pártolása, a szegények melletti elkötelezettség, amely terminus technicus lett (németül: Option für die Armen, olaszul: impegno per i poveri)²⁷. Ennek a tanításnak a gyökerei nagyon mélyen az evangéliumban vannak. Jézus názáreti programbeszédjében mindenkinek tudtára adta, hogy az evangélium címzettjei elsősorban a szegények, a lelkileg sebzettek, a betegek, a szabadságukban korlátozottak és az elnyomottak (vö. Lk 4,18). Jézus ennek a programnak megfelelően teljesítette messiási küldetését. Különös szeretettel fordult a szegények, a betegek felé, tanításában, példabeszédekben pedig másokat is felszólított arra, hogy segítsenek azokon, akik nehéz helyzetbe jutottak, vagy akik a társadalom peremére szorultak. Jézus például az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszédében a segítő szeretet mozzanatait is jelzi (vö. Lk 10,30-37). A nehéz helyzetben levő embert észre kell venni, oda kell menni hozzá, hordozni kell őt, sőt még anyagi áldozatot is kell hozni érte.

Ha visszatekintünk az elmúlt évszázadra, felismerhetjük, hogy az Egyház többségükben azokat az embereket avatta szentté, akikben ez a jézusi vonás különleges módon megjelent. Az egyik, talán legismertebb egyéniség Szent Kalkuttai Teréz anya (1910-1997), aki a legszegényebbek gyógyításának, felkarolásának szentelte életét, s ezért Indiába ment. Ő azonban nagyon jól tudta, hogy valaki nemcsak anyagi értelemben lehet szegény, hanem szellemi, lelki értelemben is. Az egyik magyarországi látogatása alkalmával, 1985-ben a városmajori templomban ezt mondta: „A gazdag

országokban is sok szegény él. Létezik egy nagyon mély lelki szegénység. Ismeritek-e az országokat szegényeit? Tudjátok-e, hogy talán a családjaikban is van valaki, akinek szüksége van szeretetre és gondoskodásra? Talán csak egy kis mosolyra. Itt kezdődik a szeretet.”

A szolgáló szeretet másik kiemelkedő egyénisége az arisztokrata származású Boldog Batthyány Strattmann László (1870-1931), aki szemorvosként szolgált a betegeket. Munkája végzése közben nem tett különbséget gazdag és szegény között. Az egyszerűbb vagy szegény emberektől semmiféle anyagi ellenszolgáltatást nem fogadott el. Úgy gondolta, hogy az érte elmondott imádság a hála legmélyebb kifejezése. Feljegyezték róla, hogy minden távozó beteg egy Jézus Szíve-képet kapott ezzel a felirattal: „Vedd ezt a képet, mint jámbor emléket, a mi kórházunkból, s ha úgy véled, hogy némi hállával tartozol nekünk, akkor imádkozzál mindnyájunkért. Azért jöttél hozzánk, hogy tested gyógyulást találjon, ne feledkezzél el azonban halhatatlan lelkedről sem, amely olyan becses, hogy Krisztus a keresztfán meghalt érte.”

A személyes példák jelzik: az Egyház társadalmi tanításnak követése Jézus követését jelenti, amely magában foglalja a testi, lelki szegényekkel való törődést és vállalja az áldozatot, és ha kell, az életáldozatot is.

☞ tar.eucharisztikuskongresszus.com/Elokeszuleti%20fuzet/jojtek_hozzam_mindnyajan.pdf

Összeállította: Nagy Kercsó Katalin

Ünnepeink

- Mindenszentek ünnepe
- Halottak napja
- Krisztus Király ünnepe
- Advent 1 vasárnapja

Mi így éljük meg

„Légy tűz, mely lelkem mélyén ég, légy bennem folyton izzó láng”

Szeretteinkről – így novemberben

Egyik novemberben egy papbácsi a hirdetésekben a következőképpen fogalmazott: „jön a tél és jön a depresszió”. Sajnos el kell ismerjem, volt igaza. Ahogy hirtelen eltelt a nyár és lassan az ősznek is a végére érünk, egyre inkább hidegek, ködösek, sötétek a napok. Az ember akarva-akaratlanul zárkózottabb lesz, lehangoltabb. Novemberben aztán pedig különösen. A Mindenszentek ünnepe nagyon szép, mégis-mégis megmozgat az emberben sok érzést. Olyan érzéseket, amiket talán régen eltemettünk magunkban, és elmaradtak a mindennapjainkból.

A halál egy nagyon nehéz ügy, mégis azt gondolom, hogy kell beszélnünk róla. Könnyebb elhallgatni, elfelejteni az évek múlásával az embereket, viszont én úgy érzem, hogy a szeretteink megérdemlik, hogy meséljünk róluk vagy legalábbis emlékezzünk rájuk. A halál nem a halottnak nehéz, hanem az élőknek. Elfogadni azt, hogy valaki, akit megszoktunk, szerettünk, aki a szívünkhöz közel állt egyszerűen nincsen többé. Annyi mindent elmondanánk szívesen, annyiszor megkérdeznénk, annyiszor jó lenne, ha ott lenne még nekünk. A születést könnyű elfogadni, mert ott valaki „van”, a halált azért nehéz feldolgozni,

mert nem tudjuk felfogni, hogy mit jelent az, hogy „nincs”. Viszont hiszem, hogy a halálban nem csak „nincs”, de „van” is – van, ami, aki átsegít. Ha igazán, mélyen hiszek Istenben, akkor hiszem, hogy ő rendezi a sorsunkat, és hiszem, hogy semmi sem történik ok nélkül. Egy szívemnek kedves ember fiatalon övezgyült meg és utána hallottam tőle, ami azóta is sokszor a fülemben cseng: „Sokat kértem Istent, hogy gyógyítsa meg a férjemet, de nem gyógyította meg. Nem értett meg. Aztán rájöttem, lehet, hogy én nem jól értettem a gyógyulást.” Az okot nem érthetjük ugyan, de ha közel élek az Úrhoz, a hitem megvigasztal. Az Úrtól távol viszont nincsen ennél nehezebb dolog: elfogadni azt, hogy valaki elment.

Mindenszentek. Ez az ünnep végül is a szeretteimről szól vagy rólam? A gyásznak és a fájdalomnak helye van és ideje van. De most, bármennyire hiányzik az, akiért a gyertyát gyújtjuk, próbáljunk meg inkább ahelyett, hogy magunkat sajnálnánk, hogy nem lehet itt velünk, örülni annak, hogy ismerhettünk egy ilyen csodálatos embert. Régen az írek úgy tartották, hogy tél elején a halott lelkek visszajönnek közénk. A mi halottainkat nem teszi élővé a virág, sem a gyertya, sem az üveg-mécses, hanem az, ha gondolunk rájuk, amit tőlük tanultunk megőrizzük. Emlékezzünk bánat helyett szeretettel!

Gergely Anna

Keresztség

Szeretettel köszöntjük egyház-községünk új tagjait:

**Székely Tamara
Boros Eszter
Jankó Fanni**

Elhunytjaink

Az Örök Világosság fényeskedjék nekik, nyugodjanak békében!

**Tánczos Imre
Balogh Ignác
Kelemen Jolán**

Megbirkózni a konfliktusokkal

Elkerülhetetlen mindennapjaink során, hogy konfliktusokba keveredjünk, nézeteltérések alakulnak ki köztünk és társaink között. Gyakran a hozzánk közel álló barátaink, családtagjaink, szeretteink azok, akikkel vitába állunk. Mit tegyünk ebben a helyzetben? Mi segít minket ahhoz, hogy Krisztushoz egyre hasonlóbakká váljunk?

Hogyan kezeljük a konfliktushelyzetet? Ezt a kérdést kell feltennünk magunknak. Szembe tudunk nézni vele? Vagy a szőnyeg alá seprjük, ignoráljuk a problémát? Hamis békét kötünk, hogy a feszült helyzetet kerüljük? Talán az egyik legnehezebb dolog az, hogy őszinték legyünk önmagunkkal és embertársainkkal egy feszült helyzetben, s önzetlenül belássuk, hogy tévedtünk, nincs igazunk.

Az Efézus 4:26-27 azt mondja: "Haragudhattok, de ne vétkezzetek: a nap ne menjen le haragotokkal, helyet se adjatok az ördögnek". Ezzel kapcsolatban viszont felmerülhet a kérdés: bűnös mindenki, aki haragszik? A válasz egyértelműen nem. Hiszen van az a harag, ami bűnbe vezet, s van, amelyik nem. Maga Jézus is haragudott a vallási vezetőkre hideg közömbösségük miatt, mégsem vétkezett soha, tehát van olyan helyzet, mikor a harag helyénvaló. Lásd: „(1)Ezután ismét a zsinagógába ment. Volt ott egy sorvadt kezű ember; (2) figyelték Jézust: vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádat emelhessenek elene... (5)Ekkor haragosan végignézett rajtuk, és sajnálta őket szívük keménysége miatt; majd így szólt ahhoz az emberhez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Erre az kinyújtotta, és meggyógyult a keze.” (Mk 3:1-5).

Felmerülő haragunkat mindig próbáljuk meg kezelni, megbeszélni, ha konfliktus alakul ki. Igyekezzünk szívből megbocsátani

és a haragot a szívünkéből kiengedni, ettől megkönnyebbülünk. Hirtelen haragból sose cselekedjünk, mert ez bűnhöz vezethet, ezzel esélyt adunk az ördögnek, hogy fölénykerekedjen. Ha tartjuk a haragot valakivel szemben, azzal nem teszünk kárt benne, csak saját magunkban, mert a bezárt harag és lenyelt konfliktus belülről rombol.

Tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy a konfliktushelyzetet helyesen tudjuk kezelni, harag nélkül tegyük fejünket a párnára minden este. Ha a magunk részéről tiszta lélekkel fekszünk le este, akkor a teher ránk eső részét mi letettük. Imádkozzunk embertársainkért, hogy ugyanígy tudjanak tenni és ne zárják magukba a rongáló haragot.

Simon Krisztina

Impresszum

Kiadja a Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Hargita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 300 példányban.